

Ο υπερήφανος πάντοτε ζει με λύπες, πάντοτε αγανακτεί, πάντοτε αδημονεί

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Αρχή της αμαρτίας είναι η υπερηφάνεια, η πρώτη προσβολή και παρακίνηση προς το κακό, και οπωσδήποτε είναι η ρίζα και το υπόβαθρο του κακού. Γιατί η αρχή δηλώνει η την πρώτη κίνηση προς το κακό η τη σύσταση. Όπως θα μπορούσε να πει κανείς, αρχή της σωφροσύνης είναι η αποχή από άτοπη θέα, δηλαδή η πρώτη ορμή, αν όμως πούμε ότι αρχή της σωφροσύνης είναι η νηστεία, δηλαδή το θεμέλιο και η συγκρότηση, έτσι και η αρχή της αμαρτίας είναι η αλαζονεία, γιατί από αυτήν αρχίζει κάθε αμαρτία κι απ' αυτήν συγκροτείται.

Το ότι λοιπόν όσες καλές πράξεις κι αν κάνουμε, δεν τις αφήνει η κακία να παραμείνουν και να μη διασαλευθούν, γίνεται φανερό από το εξής· πρόσεχε πόσες καλές πράξεις έκαμε ο Φαρισαίος, αλλά τίποτε δεν τον ωφέλησε, γιατί δεν έκοψε τη ρίζα της αλαζονείας κι αυτή κατέστρεψε τα πάντα. Από την

αλαζονεία γεννιέται η υπεροψία των φτωχών, η επιθυμία για τα χρήματα, η αγάπη για εξουσία, ο πόθος για δόξα. Αυτού του είδους ο άνθρωπος είναι έτοιμος να αποκρούσει κάθε ενόχληση. Γιατί ο αλαζόνας δεν ανέχεται να τον προσβάλλουν ούτε οι ισχυρότεροι ούτε οι ασθενέστεροι. Κι αυτός που δεν ανέχεται να τον προσβάλλουν ούτε τα δεινοπαθήματα ανέχεται. Πρόσεξε πως αρχή της αμαρτίας είναι η αλαζονεία. Πως αρχή της υπερηφάνειας είναι το να μη γνωρίζεις τον Κύριο; Και πολύ σωστά γιατί αυτός που γνωρίζει το Θεό, έτσι όπως πρέπει να τον γνωρίζει αυτός που γνωρίζει ότι ο Υιός του Θεού έφθασε σε τέτοιο σημείο ταπεινοφροσύνης, δεν υπερηφανεύεται. Αυτός που δεν γνωρίζει αυτά, υπερηφανεύεται. Και η υπερηφάνεια σε οδηγεί στην αλαζονεία.

Πες μου όλοι αυτοί που πολεμούν την Εκκλησία από που ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν το Θεό; Όχι από αλαζονεία; Να σε ποιό γκρεμό τους έσπρωξε το ότι δεν γνωρίζουν τον Κύριο. Αν λοιπόν ο Κύριος αγαπά το συντετριμμένο πνεύμα, αντίθετα εναντιώνεται στους υπερηφάνους και δίνει χάρη στους ταπεινούς. Κανένα κακό λοιπόν δεν είναι ίσο με την υπερηφάνεια. Κάμνει τον άνθρωπο δαίμονα, αλαζόνα, βλάσφημο, επίορκο, και να επιθυμεί φόνους και θανάτους. Ο υπερήφανος πάντοτε ζει με λύπες, πάντοτε αγανακτεί, πάντοτε αδημονεί. Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορέσει να ικανοποιήσει το πάθος του. Κι αν ακόμα έβλεπε το βασιλιά να σκύβει και να τον προσκυνά, δεν θα χόρταινε, αλλά περισσότερο θα άναβε. Όπως οι φιλάργυροι, έτσι κι οι αλαζόνες όση τιμή κι αν απολαύσουν επιθυμούν ακόμη περισσότερη. Μεγαλώνει σε αυτούς το πάθος (πραγματικά είναι πάθος), και το πάθος δε γνωρίζει όρια, αλλά τότε μόνο σταματά, όταν σκοτώσει αυτόν που το έχει. Δε βλέπεις τους μεθυσμένους που πάντα διψούν για ποτό; Γιατί είναι πάθος. Δεν είναι φυσική επιθυμία, αλλά μια αρρώστια διεστραμμένη. Δε βλέπεις εκείνους που τους ονομάζουν «βουλιμιώντες», γιατί πάντα πεινούν; Είναι πάθος, όπως λένε οι γιατροί, γιατί ξέφυγε από τα φυσικά όρια. Έτσι κι οι πολυπράγμονες και περίεργοι, όσα κι αν πληροφορηθούν δεν σταματούν, γιατί είναι πάθος και όρια δεν έχει.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr